

MISSA CRISMAL

Catedral de Vic, 4-4-2023

Sr. Degà i membres del capítol d'aquesta catedral de Sant Pere de Vic,
Germans preveres i diaques,
Seminaristes,
Germans tots, fills estimats de Déu.

Celebrar la missa crismal, any rere any, en el marc de la nostra catedral és un do del Senyor que omple el nostre cor de goig. En efecte, ens apleguem entorn de la taula eucarística —l'única Eucaristia— per rememorar el sacerdoci instituït per Jesucrist —l'únic Sacerdoci— i beneir i consagrar els olis sants que es faran servir arreu de la nostra Església de Vic —en la qual, com ens ensenya el Concili Vaticà II, referint-se a totes les Esglésies particulars, «és de debò present i actua l'Església de Crist, una, santa, catòlica i apostòlica» (ChD, 11)—. Adonem-nos bé del que hi estem vivint: l'única Eucaristia de Crist, l'únic sacerdoci de Crist, la única Església de Crist.

El que ara i aquí estem celebrant, en la solemnitat pròpia d'aquest ritu sagrat i per la presència de sacerdots, diaques, religiosos i laics d'arreu del bisbat, es fa present, pel sacerdoci ministerial, en la quotidianitat de totes les parròquies i comunitats de la nostra Església local. Entorn del pastor propi, la celebració dels misteris cristians és font de salvació i de vida plena per a tots els qui obren el seu cor a Crist, únic i etern salvador. I això és motiu de joia per als qui hi participen normalment, i sobretot el diumenge, dia del Senyor; i també és motiu d'alegria profunda per al bisbe diocesà, que no vol res més sinó que la vida abundant de Crist arribi a totes les persones que habiten en aquesta beneïda terra del bisbat de Vic. Per aquest motiu, vull agrair, una vegada més, estimats germans preveres, la vostra dedicació al servei del poble que teniu encomanat. No són pas temps fàcils, els que ens pertoca d'afrontar —ho diem manta vegada. Però, mirant-ho bé, no ho han estat mai, de planers, els temps; cada generació té els seus desafiaments. Vosaltres, en les dificultats quotidianes, lluiteu per millor estimar i servir, malgrat l'escassetat dels fruits apostòlics. Llevar-se cada matí, amb il·lusió renovada, per treballar a la vinya del Senyor, és la vostra resposta al repte des d'un cor que desitja estimar més i més Crist i, en ell, tots els germans. Gràcies per ser en les messes de l'amo dels sembrats, en els vostres camps pastorals i apostòlics.

Pensant en aquesta celebració i les paraules que us havia d'adreçar, he fet, estimats germans, una relectura de la *Laudato si'* i de *Fratelli tutti* del papa Francesc, tenint com a rerefons el que estem celebrant a la nostra diòcesi des de la missa crismal de l'any 2017, quan en l'homilia us vaig dir: «En el meu cor de bisbe, de pastor de l'Església de Vic, neix, amb temor i amb respecte, la crida a convocar el Sínode Diocesà, com una necessitat per a la nostra Església en aquest tombant de la

història.» El Sant Pare ens parla, en les encícliques esmentades, de les ombres d'un món tancat, amb «preponderància de diverses ideologies que creen noves formes d'egoisme i de pèrdua del sentit social» (FT, 11), amb els resultats de deterioració de l'ambient i de la societat que perjudiquen d'una manera especial els més febles del planeta: «Els efectes més greus de totes les agressions ambientals els sofreix la gent més pobre» (LS, 48). Però, tot i això, ell no es deixa pas endur pel pessimisme, perquè, continua dient, «malgrat les ombres denses, hi ha molts camins d'esperança. Déu continua vessant en la humanitat llavors de bé» (FT, 54). El Pontífex ens convida, amb força, a tenir cura de les persones i de la creació, la casa comuna, des d'un cor que no es tanca en si mateix, sinó que s'obre al misteri de Déu i a la fraternitat, posant l'exemple de sant Francesc d'Assís, del qual ens diu que «era un místic i un pelegrí que vivia amb simplicitat i en una meravellosa harmonia amb Déu, amb els altres, amb la natura i amb ell mateix» (LS, 10). Concretament, en *Fratelli tutti*, ens convida a no perdre la nostra identitat, que no és cap altra que Jesucrist, la bona notícia per a nosaltres i per a tots els nostres germans. Ho diu així: «Si la música de l'Evangeli deixa de vibrar en les nostres entranyes, haurem perdut l'alegria que brolla de la compassió, la tendresa que neix de la confiança, la capacitat de reconciliació que troba la seva font en el fet de saber-nos sempre perdonats-enviats. Si la música de l'Evangeli deixa de sonar a les nostres cases, a les nostres places, en el treball, en la política i en l'economia, haurem apagat la melodia que ens desafiava a lluitar per la dignitat de tot home o dona» (FT, 277).

Sí, estimats germans. La nostra Església diocesana segueix en camí, enmig del nostre món, amb els grans reptes que Francesc ens fa presents contínuament, acompanyant la convocatòria del Sínode Diocesà, al qual hem donat el subtítol de *Sínode per l'esperança*. Han estat moltes, moltíssimes les persones que han caminat juntes, tenint dins el cor tota la nostra diòcesi; la seva mirada ha estat oberta a la realitat de les nostres parròquies i comunitats. A la llum de la Paraula de Déu, sota el guiatge de l'Esperit Sant, i per mitjà del diàleg i l'escolta mútua, han cercat la voluntat de Déu, per a ells i per a tota l'Església de Vic. És propi d'un sínode diocesà el discerniment de la voluntat de Déu, perquè el Senyor és viu i parla a la seva Església, i és capaç d'obrir nous camins per fressar en l'anunci de l'Evangeli, sempre nou. Segons han expressat els arxiprestes, l'experiència del camí sinodal ens ha ajudat a sentir-nos de nou convocats en la nostra Església, mostrant-nos el paisatge de la realitat diocesana, per a mirar el futur amb esperança. Hem redescobert, en l'escolta mútua, la diversitat enriquidora en una Església que té, gràcies al Senyor, gran riquesa de tradició en santedat i en missió apostòlica. El procés sinodal ens ha fet sentir de manera nova aquelles paraules de Jesús, que ens omplen d'esperança: *No tingueu por, petit ramat* (Lc 12,32).

Per la gran riquesa que ens ha fet el nostre camí sinodal en la comunió de l'Església, no podem deixar perdre la dinàmica que hem experimentat. Tenim el repte d'assumir

la sinodalitat com a manera de treballar pastoralment. Penso que és hora de dir-nos mútuament que ja n'hi ha prou de les divisions ideològiques que se'ns han colat en la nostra pastoral i en el servei de les comunitats. Estem en un canvi de paradigma, no en una època de canvis, sinó en un canvi d'època. Les divisions ideològiques intraeclesials haurien de ser cosa de temps passats. Discutíem, perquè pensàvem que teníem molt, quan de fet el que passava era que anàvem perdent; això sí, a poc a poc, com l'hemorroïsa de l'evangeli (cf. Mt 9,18). Per això, com ella necessitem la humilitat de tocar la borla del mantell de Jesús, des de sota, per guarir-nos de l'hemorràgia de les divisions (cf. Mt 9,21). Ara són temps d'unir forces, de compartir, d'escoltar-nos mútuament, de cercar, caminant junts, la voluntat de Déu en el discerniment eclesial. Ens hem de posar tots, començant per mi mateix, a l'escolta de la Paraula i dels germans per veure què demana el Senyor a cada un de nosaltres i a les nostres parròquies i comunitats. L'horitzó de la missió ha de ser la nostra prioritat. Per a aconseguir-ho necessitem redescobrir-nos més i més creients i lluitar per ser creïbles, amb la gràcia de Déu, enmig del nostre món. No pas per a viure en la tranquil·litat, sinó en la santa inquietud dels qui senten la urgència de dur l'Evangeli al cor de tantes i tantes persones que no coneixen Crist ni viuen en la comunió de l'Església catòlica. L'Església viu per a evangelitzar: aquesta és la nostra tasca ineludible, d'avui i de sempre, i nosaltres, en aquest tombant de la història, volem estar a l'alçada del que l'Esperit ens demana.

Germans estimats, són grans, com sabem, els desafiaments que tenim al davant, tant en el nostre món com en la mateixa Església. Sempre pot aparèixer la temptació de fugir de la nostra realitat per a caure en paranyes d'il·lusions vanes. La nostra pobra missió enmig de la societat sembla molt petita davant els grans objectius. No oblidem, però, que som cridats a ser com el gra de mostassa (cf. Mt 13,31-32) o el llevat en la pasta (cf. Mt 13,33); som cridats en la nostra missió de pastors a ajudar els nostres germans a ser sal de la terra i llum del món (cf. Mt 5,13-16). La nostra única i gran certesa no és cap altra que Jesús, el qual digué als seus deixebles: *Confieu, jo he vençut el món* (Jn 16,33).

Reitero el meu agraïment a tots vosaltres, germans preveres, avui encapçalats pel P. Joan Solé i Felip, claretà, en l'any de les noces d'or sacerdotals. En veritat, els Missioners Fills de l'Immaculat Cor de Maria, els claretians, són en gran estima de tots, per la seva arrel en aquest bisbat, en el fill de Sallent, el sacerdot diocesà, el missioner apostòlic i l'arquebisbe sant Antoni Maria Claret; i, a més, per la seva presència a Sallent i a Vic, amb els seus serveis pastorals i missioners. A ell, en les seves noces sacerdotals, i a tots vosaltres que serviu des del vostre ministeri sacerdotal, tant diocesans, com religiosos, tots membres del mateix presbiteri diocesà, amb tot el cor us dono les gràcies. Acabo aquestes meves paraules posant solament l'esperança en Déu, tal com ho fa el decret conciliar *Presbyterorum ordinis*

citant sant Pau en la carta als Efesis (3,20-21) també al final: *A aquell qui és poderós per a fer-ho tot amb molta més abundància de la podem demanar i entendre, d'acord amb la puixança que actua en nosaltres, a ell la glòria en l'Església i en Crist Jesús.* Amén. Amén.